

Tisza-jelöltek: a selejt bosszúja

2025 november 24. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

ÉN CSAK LEÍRTAM... – A magyar nép egyre inkább átlát a közössége ellen forduló bohócnak a maskaráján.

Ede és Mancika: Latabár Kálmán és Ruttkai Éva. ?k szerepelnek az 1951-ben készült, A selejt bosszúja című rövidfilm-vígjátékban. Kedves kis történet, happy enddel a f?h?sök számára; de most nem róluk lesz szó.

A kifejezést 2002-ben használták, több alkalommal is a Fidesz politikusai, és úgy általában az akkori jobboldali véleményvezérek – hogy ezzel a divatos, mai kifejezéssel éljek, ami persze akkor még messze nem létezett. (Ahogy a terminológiát létrehozó közösségi oldalak sem.) Talán [Kövér László](#) lehetett az els?, aki egy parlamenti felszólalásában a selejt bosszújáról beszélt, de többen is beszéltek így a hatalomba akkor visszakerült posztkommunistákról, Kerényi Imrét?l Csurka Istvánig, ha emlékeim nem csalnak.

Az eredeti filmben azok a selejtek állnak bosszút a f?szerepl?n, amelyeket ? maga hozott létre.

2002-ben viszont egy olyan selejt állt bosszút, amely selejtet épp felszámolni igyekezett 1998 és 2002 között az akkori Fidesz vezette kormány. Azt a selejtet nem a Fidesz hozta létre. A posztkommunisták végig itt voltak velünk, rendszerváltozás ide vagy oda.

Olyannyira itt voltak végig, hogy 1990-ben hiába gy?zött váratlanul az MDF, az ezáltal kapott sok kiheverése mindössze néhány napot vett igénybe számukra. Ez alatt a néhány nap alatt még olyan is el?fordult, hogy egy-egy jó kommunista káder kiugrott az ablakon, de nagyon ritka eset volt az ilyen. A legtöbbjük nagyon gyorsan észrevette, hogy semmilyen félnivalója nincs. Nemhogy elszámoltatás nem lesz itt, de még a vagyonuk, gazdasági érdekeltségeik is mind sértetlenül megússzák. S?t privilegizált helyzetük akár még er?södhet is. Mindezt garantálta számukra a látszólag harsány antikommunista, valójában full neobolsevik, társutas SZDSZ. Akik ráadásul jól be voltak kötve a már akkor er?s nyugati globalista körökbe. Nagyszer? szimbiózis alakult ki már 1990-ben a posztkommunisták és a liberálisok között. Ami aztán 1994-ben, az MSZP–SZDSZ-kormány megalakulásával hivatalos pecsétet is kapott.

Az 1998-as Fidesz–FGKP–MDF-gy?zelem újabb meglepetést ugyan okozott, de sokkot már nem. Még pár napra sem. A „klasszikus” és a neobolsevikok szövetsége – a '90 és '94 közötti tapasztalatokból kiindulva – úgy vélte, most is minden ugyanúgy marad. Sz?k parlamenti többség és a de jure végrehajtói hatalom ugyan a jobboldal kezében, de minden más területen – az er?szakszervezetekt?l a gazdasági pozíciókon át a médiáig – garantált a lehengerl? baloldali fölény. Ehhez képest meglepte ?ket, hogy [Orbán Viktor](#) és kormánya, bár akkor még jóval sz?kebb lehet?ségekkel, mozgástérrel, alacsonyabb politikai felhatalmazással, de ehhez képest meglep? hatékonysággal pozíciókat foglalt, és komoly eredményeket ért el nemcsak a pártállami nómenklatúra örökségének, de az egész posztkommunista hálózatnak a felszámolása terén. Magyarán: lef?tt a kávé, elvtársak – érezhették úgy jó páran.

Amikor aztán 2002-ben vissza tudtak jönni a hatalomba, volt bennük egy er?s bosszúvágy. Mert ki lettek pöckölve olyan helyek?l, ahol úgy érezték, nekik alanyi és kizárólagos joguk ott lenni. Els?sorban a gazdasági és a kulturális területek döntéshozói pozícióiban, a média irányításában, a leginkább releváns intézmények élén.

Ezért aztán pillanatok alatt nemcsak leváltottak mindenkit, de a koncepciók eljárások során széles kör? megfélemlítés is zajlott.

Ezekre ma már talán kevésbé emlékszünk, de például a Millenáris Park leváltott ügyvezet?jét, Berkecz Máriát nemcsak perbe fogták, de fogdában is tartották, ahol többször is meztelenre vetk?ztették, állítólag a testüregeibe is bevilágítottak, éjszakánként felkapcsolták a villanyt, hogy aludni se tudjon... az Andrássy út 60. alatt ma – hála istennek – már csak Terror Háza Múzeumként üzemel? intézmény egykori gyakorlatára emlékeztet? eljárások. (Berkeczet végül 2006-ban b?ncselekmény hiányában felmentették.) A cél tehát egyértelm?en a megfélemlítés volt. A szavaiban liberálisnak átvett, de mentalitásában továbbra is bolsevik, posztkommunista elit újra vérszagot érzett. A selejt bosszút állt.

Kezd összeállni a kép? De legalábbis felsejleni valami? Hát persze.

Aki kicsit is aktív ma politikailag a Facebookon, az egészen biztos, hogy rendre találkozik a tiszások fenyeget?zéseivel. És a „tiszások” alatt most széles kört értünk: nemcsak a párt politikusait, aktivistáit és hangos szimpatizánsait (ezek mind fenyeget?znek b?ven), hanem az egész levitézlett, megbukott, most egy új fekete lyuk felé gravitáló magyarországi baloldalt jámborostul, fekete-gy?röstül, tordaistul, egészen a térképr?l szép lassan lecsúszó Dobrevig. A bosszúvágy ma is ott tombol az összes bolsevikban.

De nézzünk meg még egy érdekességet, a kevésbé prominens Tisza-szimpatizánsok kapcsán. Nem tudom, kinek

milyen tapasztalatai vannak erről, de én már egy ideje megfigyeltem, hogy milyen közös jellemzőjük van. A régi, fiatalkori ismerőseim között van jó pár, akik akkoriban mindenféle seftes, simlis, kanyhalós, autonepper stb. figurák voltak. Nem feltétlenül rossz, gonosz emberek mind – bár mint azóta kiderült, ilyen is van köztük –, hanem sok esetben csak léhűtő, link arcok. Akik mindig a könnyebb utat keresték, sumákkoltak, igazán dolgozni, odatenni magukat nem szerettek, de jólétre, magas státuszra pozicionálták önmagukat. Kétes ügyletekben utaztak, másokat lehúztak, vagy csak a zavarosban halásztak. Aztán egy idő után besültek a bizniszek, nem ment már az életművészkedés (néhányiküket még a törvény is utolérte).

De olyan is van köztük, aki igazából még nem is simliskedett, hanem egyszerre csak olyan dolgokban utazott, amelyek fölött eljárt az idő (leggyakrabban az internet miatt). Vagy simán csak nem ment annyira a biznisz, mint ahogy úgy gondolta, hogy az neki jár! (A vendéglátásban például számos ilyen ismerősöm akadt.) Ők mindannyian frusztráltak, csalódottak, rosszkedvűek lettek. Amiért persze sosem önmagukat hibáztatják, hanem... hát persze hogy kitaláljuk: Oorbánt!!! Na, ezek az emberek ma mind megveszekedett, véresszájú Magyar Péter-szektások.

Vajon egy új Kánaánban reménykednek? Vagy simán csak similis simile gaudet (hasonló a hasonlóknak örülni)? Bizonyára ez is benne van. Mert Magyar Péter tényleg olyan, mint Ők. Igazából sikertelen, de legalábbis nem olyan magas polcon ül, ahol Ő maga szeretne, ahová saját magát pozicionálja.

Több helyen is írtam, beszéltem már erről, de nem lehet elégszer elmondani (főleg, mert Magyarországon nagyon kevesen ismerik a világtörténelem ezen epizódját), hogy mennyire szembetűnő a hasonlóság az 1850-es években, Kínában lezajlott Tajping-lázadással.

Hung Hszü-csüan az elithez tartozó, rangos, állami tisztviselői családba született, de gyengébb képességű harmadik gyerek lévén már nem tudta megugrani a szintet, így nem jutott neki kellően befolyásos pozíció, „kimaradt a tubóból”. Ők önmagát sokra tartotta (konkrétan Jézus öccsének képzelte, miután álmában megjelent egy öregember, és ezt mondta neki), és meg volt győződve róla, hogy neki uralkodnia kell, neki jár a hatalmi pozíció. Szervezte maga köré egy szektát, és a simulékony, manipulatív modorával milliókat becsapta. Majd pedig hadsereget toborzott, és nemcsak a kínai, de az egész világtörténelem legvéresebb polgárháborúját robbantotta ki, becslések szerint legalább húszmillió áldozattal. A selejt bosszúja.

A felesége árnyékából kibújni nem tudó, nála jóval gyengébb kaliberű, a Fideszben mindig harmadvonalasnak megmaradt káder ma ugyanezt az utat járja. A selejt bosszújának útját. A híveit, követőit, potenciális szavazóit persze nem nevezzük selejtnek, nem is mind azok. Hanem csak az előbb említett frusztráció hajtja őket – és persze, igen, az ebből fakadó bebizonyosodás és bosszúvágy is, ami akár a „selejt bosszúja” szintet is elérheti náluk.

Ha végignézzük a minap bejelentett képviselőjelölt-aspiránsokon, akkor pontosan ezt látjuk. Ha pedig még meg is nézzük/hallgatunk néhány interjúpróbálkozást – ahogy Bohár Dániel próbált belőlük valamilyen nyilatkozatot, véleményt, politikai gondolatot, bármit kicsikarni telefonon –, akkor meg is bizonyosodhatunk arról, hogy itt tényleg nem a legélesebb kések bújtak el a fiókokból.

Ráadásul tény az is, hogy sokan közülük már végeztek valamilyen korábbi tevékenységet a leszerepelt magyarországi baloldalon. Prominens pozícióik nem voltak, arra azért vigyáz Magyar Péter (hiszen Brüsszelben is keményen megmondták nekik), hogy a széles nyilvánosság előtt ellopott, levitézlett arcok, a jámborok, fekete-győrök, tordaik NEM kaphatnak funkciót a Tisza Pártban. Egyelőre – tegyük hozzá. Ne legyenek kétségeink, hogy – feltéve, de nem megengedve – egy esetleges győzelem után mindegyiküknek jutna valamilyen jól fizető pozíció egy minisztériumban, állami háttérintézményben, esetleg egy nagykövetségen. De addig is, úgy kell tenni, mintha legalábbis Zeusz fejéből pattantak volna ki a friss jelöltek, teljes harci díszben.

Akik persze mind úgy érzik, hogy végre eljött az ő idejük. Vége a kudarcoknak, a frusztrációnak. Most aztán megkapják majd mindazt, ami nekik jár.

És tényleg meg is fogják kapni – egy újabb méretes zakót. De ezúttal már nemcsak aktivistaként, helyi képviselőként, hanem országos szinten. Persze lehet köztük olyan, aki megnyeri az egyéni körzetét. De „a selejt bosszúja” ezúttal nem következhet be. Mert az a globalista világ, amely az egyes országok „bosszúálló selejtjét”

finanszírozza és hatalomba próbálja juttatni, az a világ egyre jobban gyengül.

Lengyelországban két éve még sikerült a selejt bosszúja, igazi selejttel az élen, de Magyarországon nem fog. Mert, amint azt két héttel ezelőtt is megírtam itt, a Magyar

Nemzetben («<https://magyarnemzet.hu/velemenyt/2025/11/a-legnagyobb-fidesz-gyozelem-jo...>»), a magyar nép egész komoly kollektív bölcsességgel rendelkezik és napról napra egyre inkább átlát ennek a saját közössége és nemzete ellen forduló, Károlyi Mihály nyomdokain járó bohócnak a maskaráján.

Jeszenszky Zsolt - www.magyarnemzet.hu

Ajánló